

Posudek na diplomovou práci

Kryštofa Rozumka

Genderový aspekt v pražských hudebních kapelách

Téma práce je nepochybně smysluplné, a skutečnost, že autor je insiderem zkoumané scény, vytváří řadu specifík a výhod, jak co se týče sociálního a kulturního kapitálu, tak z hlediska metodologického. Název práce mohl být konkrétnější – např. „současné rockové“ (jsou jiné kapely než hudební?), také by bylo vhodnější hovořit o „aspektech“ než o „aspektu“.

Ze zpracování je patrné, že bylo až příliš „samostatné“ a zřetelně také šité horkou jehlou. To se projevuje celou řadou řemeslných nedostatků, jmenujme alespoň některé: v Úvodu není, co by tam mělo být, tj. stručný celkový design práce s jasnou výzkumnou otázkou – nahrazuje ho sice velmi zajímavá osobní motivační historie, ale podstatné informace chybí; v teoretické části jsou koncepty k základní výzkumné otázce, tj. genderové, neuspořádaně a nesystematicky (tudíž i neúplně) roztroušeny na různých místech a v pořádku často není ani odkazování; za vážný nedostatek považuji lajdácké zjištění stavu výzkumu, kdy zcela chybí odkaz na zásadní práce Pavly Jonsonové – ptám se autora, zda o ní slyšel; zejména metodologická část pak do značné míry postrádá základní požadavek ověřitelnosti výzkumného procesu. Autor sice uvádí různé typy pramenného materiálu, které nějak trianguluje, jakýs takýs popis metody a techniky však uvádí jen v případě polostrukturovaných rozhovorů. U obhajoby nechť vysvětlí, jak pracoval s ostatními zdroji. Konečně nelze přehlédnout i spoustu jazykových chyb a překlepů, vyjadřování však není špatné.

Práce má však i své klady a značný potenciál, který mohl být při kvalitnějších postupech mnohem lépe využit. Teoretická část je dosti funkčně poskládaná (až na zmíněné genderové koncepty); celá práce přesvědčuje o velkém zaujetí pro téma; sociální kapitál byl zjevně využit ku prospěchu věci, autor získal obdivuhodný počet narátorek a narátorů (i když jim nejednotně říká někdy respondenti, někdy narátoři) a svůj vzorek velmi důkladně popsal – a dle svých tvrzení i velké množství dalšího materiálu; svou pozici insidera ve výzkumném procesu solidně reflektuje; zajímavá je typologie kapel podle podílu žen, a jako funkční (přes mé počáteční pochyby) se ukázalo i jejich oddělené analyzování, umožňující následnou komparaci. Co se týče vlastní genderové analýzy, autor je sice vnímavý k řadě genderově relevantních jevů, ale zůstává v půli cesty, když

například nekriticky přijímá a dál nerozebírá výroky o tom, že holky nejsou tak drsné, o vztahovosti žen apod. Závěry odpovídají nálezům, ale vzhledem k výše řečenému nejsou tak bohaté ani hluboké, jak by mohly být.

Suma summarum: předložená práce je nadšenecká a živelná, svým způsobem poctivá i pracná, analýza spíše intuitivní a značně řemeslně neukázněná. Navrhuji hodnocení nejvýše známkou „dobře“, téměř na hranici hajitelnosti. Práci nicméně doporučuji předložit k obhajobě a konečné rozhodnutí svěřit do rukou komise.

V Roztokách 22. 1. 2015

PhDr. Hana Havelková, PhD.